

Szanazug

Az Alföld a téma. Minimum. Azon belül a vihar sarka. Csikos fürdőgatyá, sportcipő és póló. Ülök egy beton focipályán. Lerobbant, a gaz meg kirobbant a fáradt és meggyötört köréteg alól. Legyőzhetetlenül rugaszkodnak a lassan kúszó felhők felé. Szóval gaz van. Na meg rozsdá. Minden maszek. Enyhén keveredik a pocsolya és az erdő szaga. Nyárias. Delfineket látok. Nem a vízben, abban csak harcsát találni. Kicsit félek is tőlük. Azt mondják, az emberre támadnak, ha éppen kipisztították az élővilágot. Vagy ha csak bepöccennek, hogy béna kölkök úsznak a területükön. Én kérek elnézést. De a delfinek nem igaziak. Nem illenek a képbe. Olyan nagyon magyar minden. Gyom, korrózió és delfines vízbiciklik. Ezeket pakoljuk, rájuk várunk. Vagyis arra, hogy kifolyjon belőlük a poshadt víz. Mert valaki úgy hagyta a szelepet. Ugyanolyan maszek volt, mint ez az egész.

Két fickó segített. Mindkettő a vad tenger lovása. Komppal hozott át az egyik. Idős, olyan negyvenöt fölötti, de lehet több is, nem tudni. Enyhe alkoholgőz árad belőle. Papucsá és minden öltözéke anyag. Nem igazán érdeklí. Mármint, hogy ez egy üdülő központ. A másik egy srác. Remélem, nem jut ugyanide. Fáradt a tekintete. De lehet az sem tiszta. Nem mintha bajom lenne velük. Rendesek, kedvesek. Az idősebbik no-kozst hozott át a kompján. Hogy segítsünk neki. Én meg a Zoli. Az első vízi tekerős nehéz, de hamar megvan. Azt hittük, ennyi az egész. De őt van belőle. A harmadik után már viccesen nyújtózkodik az ősz-vörös víztorony. Le akarom fotózni. Aztán visszarakom az okostelefont. Nem passzol a helyhez. Az emberekhez. Meg azt ne higgyék, hogy visszaélek velük, és feltöltök valamit valahova.

A srác meglepően jó fűnyíróval húzza a kevésbé jó utánfutón a műanyag delfineket. Két tengelyes, vasvázás, kopott zöld festékkal mázolt csodajárgány, kitüremkedett kerekkel. Izzadt minden. De nem zavaró. Jó ilyen magyarnak is lenni. Dolgosnak. Idegen embereknek segítünk. Elfogadóak. Nem zavarja őket a rendezett ruházat, a Tesco-s fürdőnadrág. Az egyik tulaj – többiekhez hasonló külső ismertetőjegyekkel – felismeri a pólóm. Rá van írva: EDÜ. Erkel Diákünnepek. Valami rémlik neki. Ő is volt fiatal. Ő sem élt mindig itt. Mindegyikőjük pirítósbarna színű. Ezzel jár mindig napon lenni.

Ismertük a jutalmunk. Én meg Zoli. Ingyen kompozunk. Ingyen utazunk delfinszárnyakon. De csak az utolsó a miénk. A legszebb. Rikítóan türkiz. A napfény rásegít. Eddig szégyenlősek voltunk. Most

már, mint jó munkás levesszük a pólónkat. Kalózsapkát kötünk belőlük. Várunk. A srác utoljára tolat a szanazugi szerelvénnyel. Három, kettő, egy. Emeljük. Inkább csak próbáljuk. Ez a legnehezebb. Teleittha magát a hal-emplős. Ráülünk a tomporára, úgy gyorsabban folyik el a felesleg. Ekkor értem meg. Közösséget vállaltunk velük, a szanazugiakkal. Arra számítottam, az idős kezében olcsó cigi lesz. De Marlboro-t szív. Megkínál. Nem, kösz, nem dohányzom. A srác kap a lehetőségen. Ő kér. Persze, hogy kér. Nem zavar a közösségük. Érdeklődnek. Hol szállunk meg, meddig maradunk. Még a kemping banánját is felajánlják. Még csak nem is tala-kodással. A srác még úgy is tud vezetni, hogy ne ess le róla. De hát annak nincs értelme. Az akkor jó, ha közben leesel róla. Ezek az emberek a vizet szeretik. Még mocsárjárójuk is van. Mocsaruk is. Most már nem érzem a gyengén feloldott alkoholcukor utószagát a levegőben. A kompossal, és a banánnal együtt ülünk a delfinfarkán és várunk. Ők, Zoli, a barátom, és én.

Egy órája, hogy beálltunk a szanazugi delfincsempészetbe. Közben visszajött az első forduló. Miénk lesz az. Sárgaszínű. Már nem érdekel a színe, izzadt felsőtestünk hideg vízbe kívánczik. De én ezeket az embereket megszerettem. Azért nem zavart a jelenlétük. Nem ismertem az életük. Csak ezt az egy órát. Nem ítélném meg őket. Körbenézek a maszek mini-világon. Látom, hogy majd szétesnek a dolgok. Hogy látszólag senkit nem érdekel ez az egész. És akkor történik. Eszembe jut. Ez a kortárs keserűség Krisztusért kiabál. Ordító csönd van. Talán nyugodtnak tűnik az egész. Nyugodtabb, mint sokszor én vagyok. Ez a világ meg van mentve. Ennek a világnak volt szüksége rá. Nem csak Szanazugnak. Ennek az egésznek. Ami itt tömörül. Sokan nem szeretik ezt. Inkább csak azt látják, hogy ez a kitorhetetlenül magába záró Alföld. Hogy itt minden rossz. De nem az. Most érzem. Melegem van, sapkakötés a fejemen, végeztünk a munkával és végre vízen vagyunk. Tekerünk. Ez a sárga ugyanolyan, mint az eddigiek. Rozsdás és nehezen kanyarodik. Irányba kell tartani. Mint a világot. Jó itt. Jó tudni, hogy meg van váltva a világ. Tudom, hogy ezt sokan nem tudják. De bízom, hogy nekik is irányt mutatnak. Vagy mutatok, ha bírok. Szeretem a Szanazugot. Hogy bármilyen zugos, még sem elveszett.

Művemért egyedül Istené a dicsőség.

Krisztován Márton